

at begynde med en saadan ny Fremgangsmaade, efter at Vdelserne til dette Slags Broer paa en aldeles Ubetydelighed naar ere op-
hørte, finde vi der ikke er nogen Anledning til, ligesom vi heller ikke kunne tiltræde Mindretallets (C. N. P. Pedersen) Mening, der forudsætter, at Amtsveie mulig i sin Tid kunne blive Hovedlandeveie; thi det kan kun siges som en Formodning, der idetmindste ingen Sandsynlighed er for vil indtræde, inden disse Vdelsers, som Lovudkastet gaaer ud paa at forandre, ere hævede, og saa kan der ikke længere være Spørgsmaal om nogen Afsløsning. Heller ikke have vi kunnet gaae ind paa Mindretallets Forslag, som gaaer ud paa at overlade det til Amtsraadets Skjøn, hvorvidt de anseet Byrden for at være for trykkende; thi det kunde da let hælde sig, at der hos de forskjellige Amtsraad kunde være en saadan Divergens i Anskuelser om denne Sag, at en bestemt Lovregel meget vil have Fortrinet.

Dg naar Mindretallet endvidere er gaaet ud fra den Forudsætning, at Broforn er paa-
lagt dem, der efter Lovgivningens ere pligtige til at opføre og vedligeholde Broen, da troe vi ikke, at denne Opfattelse af Sagen er rigtig, saavel som det ogsaa er i Strid med de Oplysninger, der i et betydeligt Omfang ere ogsaa meddeelte fra Archiverne, og hvoraf det fremgaaer, at de væsentligst ere paalagte efter et Skjøn, og desuden er det temmelig almindeligt, at Broforn ydes af dem, som næsten aldrig benytte Broen, saavel som det ogsaa er paa-
lagt smaa Der, der aldrig have kunnet benytte den.

Idet vi troe ved Foransførte at have godtgjort Rigtigheden af denne vor principale Anskuelse, og navnlig at samme Princip, som hidtil er fulgt, ogsaa burde anvendes ved Afsløsningen af Broforn og Bropenge paa Amts- og Biveie saaledes, som af et Mindretal var foreslaaet s. A., saa have vi dog ikke, som ganske rigtig er bemærket i Udkastets Motiver, havt Leilighed til at kjende Thingets Mening om dette Forhold, og have derfor, for at bidrage Vort til at faae denne vigtige Sag bragt til Ende i denne Sessjon, troet at burde indfranke vore Fordringer til det mindst Mulige,

naar vi ikke ligefrem skulle komme i den Nødvendighed at skulle stemme imod Loven, nemlig: at Veikassen og Amtsrepartitionsfondene komme Communerne til Hjælp ved Afsløsningen af disse Vdelsers, og hvor Staten har solgt Broer med deres Indtægter og modtaget bestemte Kjøbesummer, have vi ikke kunnet fravige den Anskuelse, at Veikassen ogsaa nu maatte bidrage endeel til dets Indløsning, som vi principalt ansee ikke bør være mindre end det Halve, og at det ved de øvrige Broer overlades til Indenrigsministeren, hvor stort et Beløb Ministeren med Hensyn til det locale Forhold vil lade tilflyde Amts- og Sognekommunen til disse Vdelsers Indløsning; dog have vi ikke, hvor Spørgsmaalet er om den Enkeltes Ret til at frigjøre sig for disse Vdelsers, troet at burde fravige Udkastets Bestemmelse med det 25-dobbelte Beløb, saameget mindre som det neppe kan antages, at nogen Afsløsning mod en sliq Erstatning vil finde Sted. Dg vi tillade os saaledes, grundet paa foransførte, at tilraade Thinget at vedtage Loven ændret saaledes:

§ 1 usforandret.

ad § 2.

Til Paragraphens Slutning føies:

„Saadan Overlevering bør finde Sted, naar Yderne af over Halvdelen af Brofornet til en Bro forlange det; dog at det overlades Amtsraadet i et Tidsrum af 2 Aar efter at Loven er traadt i Kraft, at bestemme hvilke og hvormange af disse Broer der saaledes aarselig blive at indløse.

ad § 3.

I Slutningen af Paragraphen udgaaer Punctum, og Paragraphen tilføies:

„Efter Bestemmelsen i § 10, naar hans Ret til at oppebære Indtægter af Broen ikke af anden Grund maa ansees for tabt.“

ad § 4.

Efter „Bropenge“ i 2den Linie udgaaer Comma tilligemed Slutningen af Paragraphen; derefter tilføies:

„og Broforn, sidstnævnte imod den i § 11